

Vorbirea de pe Muntele Măslinilor în Matei 24 și 25 (3)

Versete călăuzitoare: Matei 25.31-46

3 | Venirea Domnului cu privire la națiuni (Matei 25.31-46)

Așa cum am menționat la începutul acestei prelegeri, această ultimă parte a vorbirii de pe Muntele Măslinilor a Domnului se referă la venirea (arătarea) Sa în legătură cu națiunile păgâne (Matei 25.31-46).

Matei 25.31-46: Dar, când va veni Fiul Omului în gloria Sa, și toți îngerii cu El, atunci va ședea pe tronul gloriei Sale; și toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui și le va despărți pe unele de altele, așa cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta Sa și caprele la stânga. Atunci Împăratul va spune celor de la dreapta Sa: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți Împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii. Pentru că am fost flămând și Mi-ați dat să mănânc; am fost însetat și Mi-ați dat să beau; am fost străin și M-ați primit; dezbrăcat și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și M-ați vizitat; am fost în închisoare și ați venit la Mine». Atunci cei dreپți Ți vor răspunde, spunând: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Te-am hrănit? sau însetat și Ți-am dat să bei? Și când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? sau dezbrăcat și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut noi bolnav sau în închisoare și am venit la Tine?» Și Împăratul, răspunzând, le va zice: «Adevărat vă spun, întrucât ați făcut acestea unuia dintre acești foarte mici frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut». Atunci va spune și celor de la stânga: «Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui. Pentru că am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; am fost însetat și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; dezbrăcat și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în închisoare și nu M-ați vizitat». Atunci vor răspunde și ei, zicând: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând, sau însetat, sau străin, sau dezbrăcat, sau bolnav, sau în închisoare și nu Ți-am slujit?» Atunci El le va răspunde, zicând: «Adevărat vă spun, întrucât n-ați făcut unuia dintre aceștia foarte mici, nici Mie nu Mi-ați făcut». Și aceștia vor merge la pedeapsă eternă, iar cei dreپți la viață eternă“.

Primul lucru care iese în evidență aici este că Domnul vorbește din nou despre Sine ca despre „Fiul Omului”. Acest lucru ne arată că El nu vorbește despre Biserica, deoarece El nu folosește niciodată acest titlu în legătură cu Biserica (Adunarea). Aici sunt puse în fața noastră restul națiunilor păgâne de pe pământ. În afară de aceasta, este important să vedem că ceea ce se întâmplă aici va avea loc după arătarea Domnului. Redarea corectă a versetului 31 ar trebui să fie: „Când Fiul Omului va veni în gloria Sa” (compară cu traducerea Darby). Acest lucru înseamnă că va avea loc *după* a doua venire a Domnului. Deoarece El este numit aici „Împăratul” aceasta indică și spre faptul că Domnul S-a întors deja pe pământ și că Împărăția va fi instaurată în curând (Matei 25.34,40).

Sentința din sala de judecată

Judecata pe care urmează să o analizăm este faza finală a judecății celor „vii” (2 Timotei 4.1; 1 Petru 4.5). Termenul *quick* (= „viu”) este un vechi cuvânt englezesc care desemnează persoanele vii. Judecata celor vii este un „termen generic” care cuprinde trei judecați ale Domnului. Acestea sunt: judecata secerișului, judecata de culegere a viei (judecata teascului) și sentința din sala de judecată.

- Judecata secerișului, pe care am analizat-o deja, este o judecată de distincție (sau de separare) care va avea loc atunci când Domnul va apărea pentru prima dată și Își va trimite îngerii Săi pentru a-i îndepărta pe cei răi din Împărăția cerurilor - partea de vest a pământului (pământul profetic). La fel cum un agricultor separă neghina de grâu la vremea secerișului, tot așa Domnul va trimite îngerii Săi pentru a executa judecata în acest fel (Matei 13.38-43,49,50; 24.37-41).
- Apoi, există judecata de la culegere a viei (sau de zdrobire a strugurilor), care nu este menționată în acest discurs. Are legătură cu judecata Domnului asupra armatelor aliate ale lui Gog (Ezechiel 38-39; Isaia 33-34; 63.1-6; Apocalipsa 14.17-20). La această judecată nu există nici o separare, căci toți vor fi judecați împreună, așa cum strugurii sunt zdrobiți fără deosebire în teasc.
- Și când toți dușmanii ostili de pe pământ nu vor mai exista, Domnul va șede „pe tronul gloriei Sale” și va executa această judecată calmă și solemnă.

Se spune: „Toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui și le va despărți pe unele de altele, așa cum desparte păstorul oile de capre” (Matei 25.32). Când Domnul vorbește despre „toate națiunile”, El se referă la toate popoarele rămase pe pământ după ce au fost executate judecățile anterioare. Poate că am putea să le numim națiuni din lumea a treia. El nu se poate referi la națiunile creștinate din partea vestică a pământului, deoarece acestea au fost deja judecate. Națiunile adunate aici sunt mult mai puțin responsabile decât cele două grupuri anterioare, pentru că ele nu au avut lumina pe care au avut-o celelalte. Cu toate acestea, ele sunt responsabile și vor fi adunate pentru a fi judecate înaintea „tronului gloriei” al Domnului.

Acest lucru a fost adesea confundat cu judecata de pe marele tron alb din Apocalipsa 20. Cu toate acestea, la o examinare mai atentă, este clar că nu este vorba de aceeași judecată. În Matei 25 este vorba de o judecată asupra oamenilor *vii* (națiuni); marele tron alb este o judecată asupra oamenilor *morți*. Judecata din Matei 25 are loc *înainte* de Împărăția Milenară; Marele Tron Alb are loc *după* Împărăția Milenară. În afară de aceasta, în această judecată există două clase de oameni care sunt judecați: cei dreپți („oile”) și cei răi („caprele”), în timp ce la judecata de la Marele Tron Alb există *o singură* clasă: cei răi. Nici un neprihănit nu va fi înviat, pentru că toți cei neprihăniți au fost înviați cu o mie de ani înainte.

La această judecată, cei care au fost bine intenționați față de mesagerii iudei („frații Mei”) și au predicat Evanghelia Împărăției în țara lor în timpul perioadei de șapte ani de necaz, vor avea dreptul să intre în Împărăția lui Hristos pe pământ (Matei 25.34). Este demn de remarcat faptul că binecuvântările pământești pentru Israel și pentru națiunile păgâne, care vor popula lumea milenară, sunt valabile începând „de la întemeierea lumii” (Matei 13.35; 25.34; Faptele

apostolilor 3.21). Binecuvântările Bisericii, însă, a cărei menire este cerească, sunt „înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4).

Cei care au fost ostili față de mesagerii iudei sunt separați precum „caprele” și aruncați în iazul de foc (Matei 25.41,46). Aceasta înseamnă că națiunile lor vor dispărea complet de pe fața pământului. Întotdeauna am crezut că una dintre națiunile, care vor fi separată în acest timp, este Edom, deoarece Scriptura ne spune că vor fi distruse de pe fața pământului (Obadia 17-21). Dar Edom este un popor de pe pământul profetic, care a fost judecat deja. Ei vor dispărea înainte ca acea judecată să aibă loc.

Trei etape ale judecății asupra Edomului

Judecata asupra Edomului va avea loc în trei etape. Mai întâi, ei vor fi înșelați de propria lor confederație sub conducerea împăratului nordului, iar țara lor va fi devastată și jefuită; mulți vor cădea în acest moment (Obadia 1-14). Puțin mai târziu, după arătarea Domnului, El va intra în țara Edomului pentru a călca teascul judecății (culesul viei) și va distruge armatele aliate ale lui Gog care s-au adunat acolo (Obadia 15,16; Isaia 34.1-10; 63.1-6); mulți alți edomiți vor cădea în acel moment. A treia și ultima lor lovitură va veni din partea armatelor Israelului restaurat, care vor intra în acea țară și în celelalte țări din jur pentru a-i distruge pe supraviețuitori (Obadia 17-21; Numeri 24.1-19; Psalmul 18.33-47; 108.6-12; Isaia 11.14; Mica 4.13; Ezechiel 39.10; Zaharia 10.3-5; 12.6; 14.14).

Criteriul după care sunt judecate aici națiunile nu este dacă au acceptat cu credință Evanghelia harului lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 20.24) sau chiar pe Mesia al lui Israel. Ei sunt judecați doar după faptul dacă ei au fost binevoitori față de mesagerii iudei, care au mers la toate națiunile pentru a propovădui Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu (Matei 24.14). Criteriul simplu de a ști dacă au fost ostili sau deschiși față de mesageri este tot ceea ce este luat în considerare în acest moment. Unii se „vor supune cu lîngușire” și li se va permite să intre în Împărăția lui Hristos (Deuteronomul 33.29; Psalmul 18.44; 66.3; 81.15). Ce Dumnezeu îndurător avem (Habacuc 3.2)! Îndurarea împăratului David față de Șimei este un exemplu în acest sens (2 Samuel 19.16-23).

După instaurarea Împărăției lui Hristos, în timpul Împărăției Milenare va exista o judecată continuă asupra oamenilor „în fiecare dimineață” (Psalmul 101.8; Țefania 3.5; Zaharia 5.1-4). Cei care s-au prefăcut că sunt ascultători vor fi testați și dovediți răi și judecați în timpul Împărăției Milenare. Psalmistul deplânge acest rezultat trist spunând: „Cei care-L urăsc pe Domnul l-ar [n.tr.: pe Israel, vezi contextul] lînguși și timpul lor ar ține pentru totdeauna [în veci]; El i-ar hrăni [n.tr.: pe Israel, vezi contextul] cu grăsimea grâului și l-aș sătura cu miere din stâncă” (Psalmul 81.15,16). „În veci” în Vechiul Testament este un termen care înseamnă „cât durează timpul”; nu este vorba de eternitate. Judecata lui Solomon asupra lui Șimei este un exemplu în acest sens. După ce David i-a permis să trăiască în regat, el a fost testat mai târziu, sub domnia lui Solomon, și s-a dovedit a fi rău, după care a fost condamnat (1 Împărați 2.36-46).

O dificultate pe care unii o întâmpină în această privință este că cei cărora li se permite să intre în Împărăție sunt numiți „drepti” și intră „în viața veșnică” (Matei 25.46). Se pare că toți ar avea

credință. Viața veșnică, în sensul folosit aici, înseamnă însă a trăi pe pământ atât timp cât durează timpul. Vechiul Testament și evangheliile sinoptice (Matei, Marcu și Luca) văd în acest fel viața veșnică (Psalmul 133.3; Daniel 12.2; Matei 19.16; etc.). Înțelegerea creștină a vieții veșnice, prezentată în evanghelia lui Ioan și în epistolele este complet diferită (Ioan 17.3; Romani 6.23; etc.).

Deși este vorba de judecata asupra națiunilor păgâne, consecințele sunt individuale (Matei 25.41,46). Fiecare persoană, care se duce într-o eternitate pierdută, va suferi consecințele propriilor păcate.

Trei destine pentru omenire

Există trei locuri sau destine distincte pentru oameni, despre care se spune că au fost pregătite de Domnul. Mai întâi, Domnul a plecat „să pregătească” un loc pentru credincioșii cerești în casa Tatălui (Ioan 14.3); apoi, credincioșii pământeni vor moșteni Împărăția pe pământ care a fost „pregătită” pentru ei (Matei 25.34). În sfârșit, există iazul de foc, care a fost „pregătit” pentru diavol și îngerii lui (Matei 25.41). Din această ultimă referință reiese clar că nu este intenția lui Dumnezeu ca vreun bărbat, femeie sau copil să ajungă în iazul de foc. El a fost pregătit pentru „diavolul și îngerii lui”, dar, cu durere, mulți oameni își vor găsi sfârșitul acolo, pentru că ei au respins orice formă de har față de ei.

Rezumat

În vorbirea de pe Muntele Măslinilor din Matei 24 și 25, Domnul ne-a oferit o imagine de ansamblu a venirii Sale în contextul celor trei sfere responsabile de pe pământ: *Israel, creștinismul și națiunile păgâne*. După aceea, va fi instaurată Împărăția Milenară și Domnul Isus Hristos va domni în dreptate „peste tot pământul” (Zaharia 14.9; Psalmul 72.8).

Tradus din *The Olivet Discourse (Matthew 24–25): The Lord's Coming in Relation to Israel, Christendom, and the Gentile Nations*,

E-Book-Versiunea 1.1, Ediția 2019;

după o prelegere în Regina, Saskatchewan (Canada), August 2006.